

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Pavlíny Vrkočové v právní věci žalobce: **H. N.**, zast. Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 1. 2017, č. j. 78 A 41/2016 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v částce 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 12. 2016, č. j. KRPU-242901-45/ČJ-2016-040022-SV-CV, žalovaná prodloužila o 30 dnů dobu zajištění žalobce za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropské unie, která byla stanovena předchozím rozhodnutím ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242901-16/ČJ-2016-040022-SV-CV, rovněž na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, k čemuž došlo dne 24. 11. 2016.

Žalovaná v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí shrnula, že žalobce zajistila podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, poté, co jej v rámci bezpečnostní akce objevila v nákladovém prostoru kamionu jedoucího ze Srbska, a to bez cestovního dokladu, víza nebo oprávnění k pobytu. Lustrací v evidenci policie a Eurodac žalovaná zjistila, že žalobce je evidován jako nežádoucí osoba, popřípadě osoba představující bezpečnostní riziko, a že v minulosti žádal o mezinárodní ochranu v Norsku a v Maďarsku. Žalovaná popsala žalobcovu cestu do Evropy, přičemž zmínila, že žalobce nastoupil do srbského kamionu s úmyslem dostat se do cílové země, tj. do Německa, a to navzdory skutečnosti, že v Norsku údajně žije jeho manželka a děti. Žalovaná vysvětlila, že žalobce pobýval na území České republiky, respektive v Schengenském prostoru v rozporu se zákonem o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s nařízením Rady (ES) ze dne 15. 3. 2001, č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, a s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 9. 3. 2016, č. 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), přičemž se dopustil přestupku podle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná konstatovala, že žalobce naplnil důvody pro zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, neboť minimálně dne 24. 11. 2016 se zdržoval na území České republiky neoprávněně, je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku a Norsko již dříve rozhodlo, že je nežádoucí osobou. V souladu s nařízením Evropského parlamentu a rady (EU) ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), tak podle žalované Ministerstvo vnitra (dále jen „Dublinské středisko“) zahájí řízení o předání žalobce do Norska. Žalovaná shrnula, že dne 30. 11. 2016 Dublinské středisko zaslalo Norsku žádost o zpětné přijetí žalobce. Dne 6. 12. 2016 Norsko tuto žádost odmítlo, přičemž potvrdilo, že žalobce má na jeho území partnerku a dítě. Žalobce dne 13. 12. 2016 požádal o sloučení s rodinou v Norsku. Dublinské středisko proto dne 14. 12. 2016 zaslalo Norsku oznámení o zahájení řízení podle Dublinského nařízení a ponechalo mu lhůtu k vyjádření do 28. 12. 2016. Žalovaná prodloužila lhůtu k zajištění žalobce o 30 dnů, aby Dublinské středisko stihlo připravit jeho předání do Norska. Žalovaná neshledala, že by rozhodnutí za účelem předání žalobce nepřiměřeně zasáhlo do jeho práva na soukromý a rodinný život podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná vyloučila, že by v posuzovaném případě mohla nahradit zajištění mírnějšími opatřeními podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce za pomoci převaděčů pokračoval na cestě do Německa i poté, co jej Maďarsko předalo do Srbska.

Rozsudkem ze dne 18. 1. 2017, č. j. 78 A 41/2016 - 32, Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění žalobce. V odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že žalobu neshledal důvodnou zejména proto, že žalobce požádal dne 13. 12. 2016 o sloučení se svou rodinou v Norsku a Dublinské středisko proto zaslalo Norsku žádost o opětovné posouzení přijetí žalobce na jeho území.

pokračování

Norsko odpovědělo dne 22. 12. 2016, že svou odpovědnost opětovně zváží, pokud jí bude doručeno písemné prohlášení družky žalobce. Dublinské středisko proto požádalo žalovanou o prodloužení zajištění žalobce v souladu s § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu probíhajícího dublinského řízení.

Krajský soud nepřisvědčil námitce, že žalovaná neposoudila přijatelnost předání žalobce do Norska a nezabývala se aktuální situací v Norsku, zejména případnými systémovými nedostatky v norském azylovém řízení. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 - 27, krajský soud uvedl, že „[...] *jej nelze bez dalšího aplikovat na případ žalobce, neboť se týká zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), nikoli zákona o pobytu cizinců, podle něhož byl žalobce zajištěn a následně bylo rozhodnuto o prodloužení jeho zajištění. K odkazovanému rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 164, (pozn. soudu - žalobcem mylně označeno jako rozsudek ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 As 79/2010 - 166), kterým Nejvyšší správní soud vyslovil odlišné stanovisko, než je uvedeno v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 2 As 22/2006 - 135, soud uvádí, že Nejvyšším správním soudem posuzovaný případ se nevztahuje na případ žalobce [...]*“. V této souvislosti krajský soud poukázal na obsah rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 164, a dovodil, že „[...] *správní orgán by se měl otázkou přijatelnosti předání žadatele do jiného členského státu výslovně zabývat, avšak pouze v případě, že otázka vyplývá ze samotného správního řízení nebo je žalované z úřední činnosti známo, že v členském státě může dojít k systematickým nedostatkům, ač by se tak stát nemělo. Vzhledem k tomu, že žádné pochybnosti o možnosti předání žalobce do Norska žalované ve správním řízení nevystaly, a žalované není z její úřední činnosti známo, že by v Norsku k jakýmkoliv systematickým nedostatkům docházelo, nezatížila žalovaná své rozhodnutí nepřijatelnou nepřezkoumatelností, pokud se blíže nezabývala aktuální situací v Norsku z hlediska úrovně azylového řízení a potencionální překážky bránící v realizaci předání žalobce do této země.*“

Podle krajského soudu žalobce v soudním řízení ani nenamítal, že žalobou napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Nadto, v České republice nechtěl a nadále ani nechce zůstat, a přestože cílem jeho cesty je Německo, konstatoval, že jeho žena a děti žijí na území Norska. Nadto, žalobce v České republice nepožádal o udělení mezinárodní ochrany a zákon o azylu se na jeho případ nevztahuje. Uvedené skutečnosti podle krajského soudu odlišují nyní posuzovanou věc od věci, kterou posuzoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 79/2010. Vzhledem k uvedeným skutečnostem krajský soud dovodil, že argumentace žalobce je účelová. Žalobce hodlá i nadále porušovat právní předpisy Evropské unie a České republiky a dokončit svou cestu do Německa, přestože nemá povolení k pobytu ani cestovní doklad, který podle svého tvrzení ztratil cestou. To vše za situace, kdy je v Schengenském informačním systému II veden jako nežádoucí cizinec se zákazem vstupu do Schengenského prostoru a Norsko mu uložilo správní vyhoštění až do dne 17. 8. 2017. Kromě toho, žalobce uvedl, že v Norsku žije jeho družka a děti a sám požádal o sloučení se svou rodinou v Norsku.

Podle krajského soudu se žalovaná dozvěděla, že Norsko odmítlo přijmout žalobce na své území dne 14. 12. 2016, a proto nemohla rozhodnout o jeho propuštění ze zajištění před tímto datem. Žalovaná tak ovšem v souladu se zákonem neučinila ani později, neboť

žalobce dne 13. 12. 2016 požádal o sloučení s rodinou v Norsku, a proto Dublinské středisko požádalo Norsko o opětovné posouzení přijetí žalobce na jeho území. Norsko odpovědělo dne 22. 12. 2016, že svou odpovědnost opětovně zváží, pokud obdrží písemné prohlášení žalobcovy partnerky. Dublinské středisko proto požádalo žalovanou o prodloužení zajištění žalobce v souladu s § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu probíhajícího dublinského řízení.

S ohledem na uvedené skutečnosti krajský soud dovodil, že v posuzované věci bylo rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce zcela namístě a že se jednalo o přiměřené opatření s ohledem na převažující zájem na dodržování veřejného pořádku a právních předpisů České republiky a Evropské unie nad osobní svobodou žalobce. Krajský soud připomněl, že Norsko již v minulosti uložilo žalobci správní vyhoštění a zákaz pobytu na území Schengenského prostoru a deportovalo jej do země jeho původu. Žalobce přesto neupustil od protiprávního jednání, nerespektoval právní řád členských států Evropské unie ani České republiky, vědomě porušil udělený zákaz vstupu na území Schengenského prostoru, přičemž si pro svoji nelegální cestu ani nezajistil cestovní doklad. Žalobce svým jednáním po celá léta opakovaně vědomě porušoval zákonné normy členských států Evropské unie a České republiky. Krajský soud uzavřel, že právo pobývat na území České republiky a členských států Evropské unie nepatří do kategorie základních lidských práv, přičemž projevem suverenity každého státu včetně České republiky je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců na své území.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítl, že krajský soud nesprávně posoudil povinnost správních orgánů zkoumat předání cizince podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení při rozhodování o zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 - 27, a dovodil, že i v rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí správní orgán provést alespoň stručnou úvahu o existenci systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Stěžovatel rovněž poukázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 As 79/2010 - 166, a uvedl, že správní orgán není povinen vypořádat se s absencí systémových nedostatků jen v případě, že v řízení byly doloženy určité překážky. Naopak, musí tak učinit vždy, neboť zákonným důvodem pro zajištění může být toliko předání do státu, v němž neexistují systémové nedostatky podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Jakékoliv jiné předání by podle stěžovatele bylo nezákonné. V opačném případě by mohlo dojít k takovým excesům, jako je zajištění za účelem předání do Řecka, což je principiálně nepřijatelné. Stěžovatel vysvětlil, že v souvislosti s tzv. migrační krizí dochází k poměrně rychlým změnám, a bez dalšího proto nelze předpokládat, že všechny evropské státy, kromě Řecka, jsou bezpečné. Uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná neposoudila předání žalobce do Norska či Německa podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Stejný závěr podle stěžovatele vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19. Stěžovatel v této souvislosti poukázal i na čl. 28 bod 4 Dublinského nařízení a čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 6. 2013, č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, podle kterého by

pokračování

„zajištěný žadatel“ měl mít účinný přístup k příslušným procesním zárukám, jako jsou opravné prostředky k vnitrostátnímu soudnímu orgánu. Takovou zárukou je podle stěžovatele právě povinnost správního orgánu vyjádřit se k možnosti předání cizince ve vztahu k čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Stěžovatel se neztotožnil s argumentací krajského soudu k námitce, že jej Norsko již dříve odmítlo převzít, a uvedl, že mu nelze klást k tíži, že Dublinské středisko informovalo žalovanou o odmítnutí převzetí žalobce až dne 14. 12. 2016. Konstatoval, že „[...] *dublinské středisko je organizační složkou ministerstva vnitra, které je velmi dobře informováno o nutnosti okamžitě ukončit zajištění v případě, že odpadnou jeho důvody, k čemuž bezesporu došlo v případě stěžovatele. Pokud tak neučiní a vyčkává až do doby, kdy může ospravedlnit pokračování zajištění cizince jinou skutečností, jedná se o zřetelné zneužití práva, které musí jít k tíži žalovaného, jenž je podobně jako dublinské středisko orgánem výkonu státní správy na úseku migrace. Porušení povinnosti propustit zajištěného cizince je totiž pochopitelně porušením objektivní povinnosti, z něž se žalovaný nemůže nijak vyvinut, tím spíše „přenesením“ odpovědnosti za pozdní informaci o odpadnutí důvodu zajištění na jiný subjekt.*“ Vzhledem k uvedeným úvahám a závěrům stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, jakož i žalobou napadené rozhodnutí.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na vyjádření k žalobě. Nadto připustila, že správní orgán má povinnost zabývat se systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Tímto správním orgánem však nebyla žalovaná, ale Dublinské středisko. Žalovaná se ztotožnila s interpretací rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, tak jak ji přdestřel Krajský soud v Ústí nad Labem a naopak odmítla aplikaci závěrů uvedených v rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19, jak ji nastínil stěžovatel. V této souvislosti žalovaná podotkla, že z čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení nevyplývá povinnost zkoumat možné nedostatky vždy, nýbrž pouze za existence závažných důvodů. Žalovaná se rovněž neztotožnila s tvrzením, že stěžovatele měla propustit ze zajištění již 6. 12. 2016, neboť potřebné informace obdržela až 14. 12. 2016. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Předně, Nejvyšší správní soud nezpochybňuje vázanost správních orgánů povinnostmi stanovenými v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Podle tohoto ustanovení „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako

příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19, konstatoval, že „[p]řípadnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, do níž má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti, [...] Stěžovateli je tak třeba dát za pravdu v tom, že žalovaná musí do rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do příslušného členského státu explicitně zahrnout úvahu ohledně absence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s hodnocením městského soudu, který takový požadavek označil v napadeném rozsudku za přepjatý formalismus. Zejména v případech, kdy žalovaná rozhoduje o předání do státu, o němž se obecně míní, že má efektivně fungující azylový systém a vysokou úroveň dodržování práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a podmínek jejich přijetí, se začlenění takové úvahy (založené na aktuálních zjištěních) může jevit jako nadbytečné, ale není tomu tak. Z povahy věci totiž nikdy nelze bez dalšího spoléhat u informací tohoto typu na stálost v čase, a kromě toho existuje řada zemí, kde je situace méně jasná.“

Stěžovateli lze přisvědčit, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí z vlastní úřední povinnosti nezabývala otázkou, zda norský systém mezinárodní ochrany není zasažen nedostatky, které by bránily předání stěžovatele. Uvedené pochybení však v kontextu konkrétních skutkových okolností v nyní projednávané věci nemohlo negativně zasáhnout právní sféru stěžovatele, a krajský soud tedy nepochybil, když jeho žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění stěžovatele z důvodu předání do Norska na základě jeho vlastní žádosti o sloučení s rodinou. Tato skutečnost je rozhodující pro posouzení věci a skutkově ji odlišuje od výše citované i stěžovatelem zmíněné judikatury. Nejvyšší správní soud si je vědom, že rozsudkem ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 66/2017 - 27, zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 1. 2017, č. j. 78 A 35/2016 - 44, a současně také rozhodnutí ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242901-16/ČJ-2016-040022-SV-CS, kterým žalovaná rozhodla o zajištění téhož stěžovatele na dobu třiceti dnů za účelem jeho předání do Maďarska. V uvedeném případě však k předání stěžovatele nemělo dojít na základě jeho vlastní žádosti ve smyslu čl. 9 Dublinského nařízení, nýbrž na základě zjištění, že měl v Maďarsku požádat o azyl. Ve věci sp. zn. 2 Azs 66/2017 se tedy Nejvyšší správní soud zabýval zákonností zajištění za odlišných okolností.

Podle čl. 9 Dublinského nařízení je k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém je rodinný příslušník žadatele oprávněn pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu; to však jen za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily svá přání písemně. Stěžovatel by tedy nemohl být předán do Norska z důvodu podle čl. 9 Dublinského nařízení ve spojení s čl. 18 odst. 1 písm. a) téhož nařízení, kdyby s tím nesouhlasil, respektive, kdyby o to nepožádal. Nadto, ze spisové dokumentace ani z kasační stížnosti nevyplývá, že by stěžovatel měl jakékoliv pochybnosti o systému mezinárodní ochrany v Norsku. Ostatně, Nejvyššímu správnímu soudu pochybnosti nejsou známy ani z vlastní

pokračování

činnosti, popřípadě z veřejně dostupných zdrojů. Námitka stěžovatele, že žalovaná neposoudila, zda norský systém mezinárodní ochrany není stížen nedostatky, které by bránily jeho předání, tedy v kontextu jeho vlastní žádosti o předání do Norska, za situace, kdy nevyjádřil žádné pochybnosti o norském azylovém systému a kdy takové pochybnosti ani nejsou známy, působí zcela účelově. Stěžovatel tak vlastně tvrdí, že jej správní orgány nechránily před důsledky jeho vlastního rozhodnutí, které za jiných okolností mohly být negativní. Z čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení vyplývá, že účelem povinnosti posuzovat systémy mezinárodní ochrany členských zemí Evropské unie je především ochrana předávajícího cizince před mučením a nelidským či ponižujícím zacházením a trestáním ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Kdyby Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele, stalo by se uvedené posuzování účelem samo o sobě, bez jakékoliv přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud usoudil, že stěžovatel nevznnesl předmětnou námitku proto, aby chránil alespoň potenciálně ohrožená práva podle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, nýbrž proto, aby mohl pokračovat v cestě, ke které ovšem neměl potřebná oprávnění. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v projednávané věci vycházel z kumulace výše popsaných specifických skutkových okolností a uvedené závěry proto nelze interpretovat jako snížení požadavků na rozhodnutí o zajištění za účelem předání, které vyplývají z citovaného rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19.

K námitce, že žalovaná nebyla oprávněna rozhodnout o prodloužení zajištění stěžovatele poté, co jej Norsko odmítlo dne 6. 12. 2016 převzít, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění dne 23. 12. 2016 tedy den poté, co Norsko připustilo převzetí stěžovatele. V posuzované věci je podstatné, že žalovaná rozhodla za situace, která odůvodňovala prodloužení zajištění. Otázka, zda podmínky pro zajištění trvaly po celou dobu, co byl stěžovatel zajištěn na základě předcházejícího rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242901-16/ČJ-2016-040022-SV-CS, nemá význam pro posouzení rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 23. 12. 2016, č. j. KRPU-242901-45/

ČJ-2016-040022-SV-CV, ani napadeného rozsudku.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v tomto řízení úspěšný a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů, která se skládá z částky 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 6. 3. 2017 podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele prokázal, že je plátcem DPH, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč, tj. 21 % z částky 3.400 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v částce 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu